

تاکه . تاکه

احمد محمد اسماعيل له تورکييه وه وهرگير اووه

دهم ولووتيه وه دووباره که وته قسه کړدن «که ده زانی نه خوشی
تف رومه که ... نازانی نه م جوړه نه خوشييه سارييه» .
لاوه که دهستی به کوکه کوک کرده وه ، به دم کوکینه وه
به لغه ميگ که وته نيوان هردو ليوې . به لغه مه که خالی سوېری
تيدابوو . شروشيتال له به ريکی نه نده نووسپاڼې : پيشه وه ی
ريزه که دا وه ستابوو ، دهستی وه ک قيرو هلکنی کړد بووه نيوان
شيشی په نجره . بچکوله که وه له سهریه که و به دهنگيکی ناساز
دهيگوت «بليتيکی دهرجه چوار بو جاگارتا بو جاگارتا
دهرجه چوار . بليت فروشه که چاوی لی ز هق کرده وه :
«که ر نیازی چاوه ری کړدنت نييه لیره مه مينه» .
کابرای نه نده نووسپاڼې هر وه که له گل نه ويان نه بووبی
وهرامی «دایه وه» نیو ساعات ريکه چاوه ری ده که م هنيشتا
به ریت نه خستوم ، که چی نیشی نه وپياووت چی به چی کرد !!
مه بهستی کار به دهستیکی «ستاسیونه که» بوو که له پشت بليت
دوشه که وه وه ستابوو .

هریمی «سوکابومی» به هریمیکی سازگار فینگ
ناویانگی دهرکردوه که چی نه و ریوارانه ی بولیت کړین له بهر
په نجره میه کی به ووکدا ریزیان گرتبوو ، له کهرمانا وهخت بوو
بجوړینه وه . ناره قه ی لا ملو بن ه نکل و پشتیان وه
به له په کی توخ به که لوبه له کانیا نه وه دیار بوو . ریزه که تا چاو
برکات کشابوو . به ری و نه م به رو نه و به ری خه لکه ریزبووه که
له بهر میش رهش دهمپروانی ، له وه دهمپروانه مانیکی رهشت به و
ناوهدا ه لپشتی . لویکی وشکه وه بووی له رولاوازی ناو
ریزه که به ردهوام ده کوکی . نه وه ی له پشتییه وه راوه ستابوو
لیی برسی «بو د ده کوکی ؟ .. خو نیره خو لو تو زی نییه !» .
لاوه که به وه لامدانه وه که یا دیار بوو نه م جوړه
برمسپارانه ی بی خوش نییه : «له ژورریکی پاک و ته میزشم
دانین من نه م کوکه یه م هر ه یه ... له «پایه وه وه» هاتوم بو
«جاگارتا» دهرپوم ..
کابرا که برسپاره که ی لیکرد ، ده سه سرینکی گرت به

دواییش که هیمن دهبوووه ، هر به خوی ده گوت :
نای چند به له زه ته نه و ته خته چه وره .
خه لکی شار هرگیز نه وه شیان له بیر ناچيته وه که هه مان
پوژ شه سته بارانیکي وا پوی کرد ، کردیان به میژووی له دایک
بوونی منله کانیا ، هر وه ها ه وره تریشقه که ری
ده بیساندو ته نانه ت بروسکه په کی به سامیش دار زه یتوونیکي
«گاورباخی» ی کرده کوته ره په کی زوخال ، بو شه وه که شي :
مانگ وه که دهمه داسولکه له جهرگی ناسمان چه قی بوو .

شوبلتي / ۱۹۸۲ که رکوک

حذر زینده له کوئی ؟

کری نه وین و عیشق زماني به ست . گشت ختوره کانی
دلي خنکاو ه ستي به ه لچونیک کرد له ناو میشکیا وه کو نه وه ی
شتیکي بلوورین له ناخیدا وردو خاش بیت یان وه کو نه وه ی
میخسکه په کی تیدا بکوتن ، بویه نه عره ته په کی کردو نیتر
په پییه سهری .
خه لکی شار نیستاش نه و روژه یان له پیش چاوه که سونی
محیدین لا لغاوه ی که لی ده کردو پاپه تی و سهر قوتی و
قه له ندهرانه ، کولان و جاده کانی دهنه نی و دیشیراند :
- که ی .. که ی . هو حذری سیوهیل ، که ی .. که ی .

کابرای هشت بلیت فروشه که به سهریا نه پړاندی :
«تو خه ریکی کاری خوت به ، نه مه په یوه ندی به تووه
نییه . هر دهنه وی زوو تر کاره که ت جی به جی بگری ،
نه او توش وهره ئیره وه ، نه مه ش نیو روپیه زیاده ی
دهوی .»

کابرای نه نده نووسیایی مت بوو ، سهری دانه واندو
بوله بولیکی لیره هات ، «لومه ی ناکه م .. هه موو که سی ده یه وی
کونی بو خوی بدوزینه وه ، ناله بهر خویه وه ناوای گوت و چاویکی
به جاننا پر برنجه که یدا خشانندو له ژیر لیره وه ووتی «منیش
دهموی» .

له م ده مده دا کابرایه کی «چینی» ریزه که ی به ردا ، به دم
دهست سرینه وه هاته ته نیشته کابرای نه نده نووسیایی یه وه .
کابرای نه نده نووسی خوی له باریکی که دا ده بیینی وای ده زانی
له ته نگانه یه کی گوره رزگاری بووه ، هه لیدایه ووتی :

«تکایه ... تکایه ریزه که به رمه دن نه گینا خه لکه که ش چاو
له ئیره ده کات ، دواچار ده بیته گه ره لاوژی و کاسکی بلیت
فروشیشمان لی ده رهنجی ...»

کابرای چینی به ته وسه وه پیاپا هه لپروانی ، برادر نه وه نده له
سهری مه پو .. نازانی من کیم ؟! .. فرمانی تیپه پوونم له
کار به ده ستانی «جاپون وه وه رگرتوه» . ئیمجا رووی له کابرای
بلیت فروش کرد : «بلیتیکی دهره که دوو بو جاکارتا» .

بلیت فروشه که ووتی «دهره که دوو بو جاپونیه کان
ته رخان کراوه» . کابرای چینی ته ماشایه کی پنچ روپیه که ی
ناو مشتی کردو قاقا پیکه نی و هه لیدایه «نه مه ش فرمانی تیپه پ
بوونه که م .. بلیتیکی دهره که دوو تاکو جاکارتا هر به دوو
روپیه یه ، زیده که شی ..»

بلیت فروشه که پاره که ی مشتی قورته وه ووتی :
«هه رموو گه وره م ، نه مه ش بلیتیکی دهره که دوو بو
جاکارتا» .

شه مه نده فهر گه یشته «مه حه ته که ی» سوکابومی .
کابرای چینی له یه کی له فارگونه کانی دهره که دوو جیگایه کی
بو خوی گرتو له گه ل کچیکدا دهستی به چاوپرکی کرد ... له
فارگونه کانی دهره که سی و دهره که دوو داله ش له بان له ش بوو ،
هه ندیکیان به پپوه وه نه وزیان ددها ، هه ندیکی که شیان
ژاوه ژاو و قهره بالفه که کاسیانی کردبوو ، نه وه نده ی نه مابوو

دهست به گریانریکه ن .

نه و کابرایه ی ته ماشای بلیتی ریپواره کانی ده کرد ،
چوهه فارگونه کی دهره که سیوه ، چند که سیک له نزیک
دهره که وه به ته نیشته شت و مه که کانیا نه وه راوه ستابوون ،
لییان چوهه پپشه وه ، «بلیته کانتان» . له جیاتی بلیت ، هه ریه که
له عاستی خویه وه دهستی به گیرفاندا کردو هه ندی پاره یان بو
دزیژ کرد . کابرا وه ک فیشه که شینه چوهه ناسمانا ووتی «که
بلیت نابرن بو سواری شه مه نده فهر ده بن ؟ .. چون خوتان
به شه مه نده فهر ردا کرد ؟ یه کی له ریپواره کان هاته زمان
«شتیکمان پیشاندان و رازیمان کردن» . کابرا ورته ی نه کرد .
به نه سپایی پاره کانی لی وه رگرتن و خستیه ته نگی باخه له وه ،
یه کسه ر چوهه دوخیکی که وه و به زبانیکی شیرین ووتی
«جاریکی که بی بلیت سواری شه مه نده فهر نه بن ..
وانییه ؟ ...»

شه مه نده فهره که له «مه حه ته» یه کی بچووک دا راوه سقا .
چند لویک سهره که وتنه سهره وه ، له ناوقه دیان به ره و ژور
رووت بوون ، به کاسکیته کانی سهریاندان دیاربوون نه مانه
«کایبودان»^(۱) .. ریپواره کانیا ن پشکنی . به لای هر
که سپکه وه برنجیان بیبنا یه ته وه نافرته تیش بوا یه سهره ملیان
ده ولای . له سهر جیگایه کی به تالدا جاننایه که برنجیان
ببینه وه . یه کی له «کایبودانه کان» وه ک شتیکی گرفکی
دوبیته وه که وته هه وال پرسین «نه مه هی کییه .. نه مه هی
کییه ؟»

تومه ز جانتای پولیسیکه ، له و لاره به هه له داوان په یدا
بوو «هی منه .. هی منه وادیاره نیازی دهست به سهره گرتنیت
هه یه ؟!» سه لامیکی بو سه ندو ووتی «ببوون .. وام زانی هی
ریپواره کانه» کایبودا نه کان دابه زین ، نه و برنجانه ی ده ستیان
به سهره گرتبوو له شوینیکدا کومه له یان کرد ، یه کی له
کایبودانه کان به گوئی نه وه ی ته نیشتیا چرپاند «جه نابی
بوراکاوا لیره یه ؟» .. هاوریکه ی سهری راوه شانند ، له مه به
ستی هاوریکه ی گه یشته . بو یه ووتی :

«خوی نامده کردبوو بو «بوکار» بروات .. هه رچونینگ
ببیت برهوا ناکه م پینش ئیواره بگه رپته وه . برنجه که
ده که یینه چوار به شه وه . نه ویشی پی رازی ده که یین ..»

له م کانه دا شه مه نده فهره که که و ته ری و «عه ره بیک» هاته سه ره وه . که چاوی به قه له بالغه که که و ت ، یه ک دوو جار له بهر خوویه و وتی «ماشالله .. ماشالله» . شرکه له به زیک له پشت کابرای عه ره به وه راوه ستابوو ، قاجیکی برابوه وه ، به دست دپنی به خه لکه که که دها ، فارگونه که که ش دهرزیت تیدا هه لدایه به زهوی نه ده که و ت .

عه ره به که له کابرای قاچ براری پرسی «بو کوئی ده روی ؟ ده توانی بو ماوه یه کی زور به م جوړه راوه ستی ؟!» کابرا وه ک چاوه پینی نه وه بووبی یه کی پرسیاریکی لی بکات گورج هه لیدایه «بو جاکارتا ده روم .. له م کاول بووه که س ده ستی یارمه نیم بو دریز ناکات ... به لکو له مه حه تی داهاتویدا یه کی دابه زی ..» .

له فارگونه کی دهره جه چواردا ، پولیسیک چاوی بریبوو ه نافرته تیک . نافرته که پشتی کوم دیار بوو . دون جوان ناسایی هیواش هیواش خوئی لی نزیک کرده وه . «بیورن ته مه نتان چنده ؟!» نافرته که وه ک کیسه ل خوئی برده ناوه وه رهنگی زرده لکه را . «سی و دوو .. بو ده پرسن ؟!» .. «هروا .. چند سته مه نافرته تیک له م ته مه نه ی تودا ناوا کوم بی !» .

چووه پیشتره وه ده ستی به پشتیا هینا . «به لام ... به لام نه م قوقزییه می کوم بوون نییه» . پاش که می تی رامان ووتی «راوه سته بزانه ... نه مه برنجه ... وانیه» .. خوشیم به نافرته تی کومدا نایه ت .. و ابزانه برنجه که بخینه جانتا که ی منه وه قازانجه .. که گه یشتینه جاکارتا دهیده مه وه ده ستی .. خه م مه خو کایبونه کان بیت بزانه نازاریکی زورت دهن ..» .

پولیسه که قاقابه کی ناقولای بوکرد ، نافرته که که ش که برنجه که ی له ژیر که ل و په له که یه وه دهرده هینا ، نه وه نده ی نه مابوو له شه رمانا بتویته وه . دهره هیناوا ناخنیه ناو جانتای پولیسه که وه .

له نزیک «بوگور» دا ، شه مه نده فهره که که پچی کرده وه ، کابرای قاچ برارو له نزیک دهرگا که وه راوه ستابوو خوئی بو نه گیراو که و ته خواره وه . په کیک زهنگی راوه ستانه که ی راکیشا ... حه شاماتیکی زور داده به زین و به ره و دوا ده بونه وه ، که گه یشته سهری ، کابرا گیانی سپاردبوو ، هه رله جیگا که ی

خویدا به جی یان هینت ، به هه مان پاله په ستوو ته نگه تاوه وه ریباره کان گه رانه وه جیگاکانی خویمان . شه مه نده فهره که ش دووباره که و ته وه ری . کابرای عه ره ب که نه م رووداوه ی بینی ، ده سه سرپیکی گه وره ی دهره هینا و به ده م ده ست سرپینه وه و ته ی : «استغفر الله استغفر الله» کابرایه کی «نه ندونسی» به ته نشتی وه راوه ستابوو ووتی «دیمه نی ناو نه م شه مه نده فهره شتیکی زور ناساییه ، تو شه مه نده فهری جاکارتا - جلیونگ بینی چی ده لی ی» . جاریکی که شه مه نده فهره که له مه حه ته یه کی بچوکی که وه ستایه وه . بلیت فروشه که دابه زی ، به م لاونه ولادا چاوی ده گیرا ، کابرایه کی کورته بالا له ولاره راوه ستابوو دهرکه و ت چاوه ری نه می ده کرد . که چاوی پینی که و ت به دهنگیکی به رز ووتی «ها کریم ، چی هه یه چی نییه ؟ نیش و کار چونه ؟»

کریم سهری داخست و به پیکه نینه وه وه لامی دایه وه : «به ختمان یاره ... هه موویم فروشت .. به لام ته نها ۱۵۰ روپیهم ده سگیربووه» .

«من بیم ووتی ۱۵۰ روپیهم ده وی ... سی دهرزن ، دهرزنی ۶۰ روپیهم ده کات ، با ۱۰ روپیهم تریشی فت بی .. خو له مه زیاتر ناتوانم قه ولی هیچی که ت پی بدهم» .

بلیت فروشه که چووه پیشتره وه و چرپاندی به گوی یا : «له جاکارتا حه شیشه ت ماوه ؟ .. هه ندیکی لی بیبه له وی زور به زه حه مت ده ست ده که وی وا نیه ؟ .. له م ناوه شدا کپیری زوره .. به لام که نجه کانی جاکارتا هه مووی نه خوشی ده ستی نه من ، له بیرت نه چی نه مجاره بیان پاره یه کی باشم ده وی» .

کریم حه شیشه که ی خسته باخه له وه و سواری شه مه نده فهره که بووه .

له و کاته ی شه مه نده فهره که که و ته ری نافرته تیک هه روک نازاروژانی بی حه شیشه یی و به نک پچی پی بدا ناوا ده تلایه وه و هاواری ده کرد «وای برنجه که م نه و پولیسه برنجه که ی برده م» . به گریان که و ته دوا ی پولیسیکی جانتابه ده سته وه . پولیسه که خوئی لی ون کرد .. نه مه نده گریا تاچاوی وه ک جانتا که ی ده ستی وشک بوو .

له کتیبی Hikayeleri gunumuz Dunya وهرگیراوه